

Konrád felügyelő éneke, avagy Egy nyomozás kezdete

A város még nincs a gyűlölet magaslatán,
és a Bojana-ügy is csak egy eltűnés.
Viszont a lány híres kézis.
Országos balhé lesz, ha a szonár találja meg.
Mert itt már egy csöpp fantázia is provokáció,
és az eltűnésekben van fantázia.
Itt, a Jászain most szinte érezni
a démoni düh és a búskomorság elegyét.

Ha megtalálják, kezdődik a megváltó káosz,
tüntetni fognak a lány szerb rokonai,
a klub szurkolói. Ismerős koreográfia.

Mi már elfogadtuk a város megvetését,
és harmadik napja helyszínelünk.
Tőlünk már semmit nem várnak.
Részegen lehugyozzuk a BRFK oldalát,
tényleg, mi a faszt akarunk?

A városban a gyűlölet a legerősebb kötelék.
Nekünk viszont a rendőrség a kötelékünk.
A csapat. És hát... nálunk az erőszak monopóliuma.
Ezért irigyli mindenki a zsarukat.
Mert szinte mindenkit vonz a diktatúra,
főleg azokat, akik megvetik.

Mert az kell nekik, ami a világ határait tör.
A legnagyobb erő.
A legteljesebb hatalom bármi felett.
Az esélytelenek nyugalmaival várom
az erőszak legteljesebb monopóliumát.

Mikor a hét pecsét felszakad,
patás ikercelemek gyilkolnak majd
az őserővel feltörő coolság jegyében.
Engem feltüzel a baljós előrelátás,
az apokalipszis közelgő divathete,
a helyszínelés kábulata a viharvert betonon,
vagy merengés a boncteremben,
ahol csak bámulom a végső valóságot.
Ilyenkor megnyugszom.
Mint amikor más hazatér egy fáradt nap után.

Konrád felügyelő második éneke

Csirke vagy bárány? Hát persze hogy bárány!
És persze hogy tál, és minden mehet bele!
Már csak ezek a tinik hiányoztak a gyrosbárból.
Mi volt itt? Egy szinti-pop mézárszék?
Várjátok az első buszt? Egy frászt!
Áldozatok vagytok, nincs mese.

A nagy zsarnokságok
kis zsarnokságokra estek szét,
manapság már mindenki főnöknek
vagy influencernek érzi magát.
A diktátorok megadták a század hangnemét,
és a kisfőnökök hódítják meg a világ maradékát.
Nem az *Állam* kell nekik, hanem
a feltáratlan területek,
ahová még nem hatolt be a törvény.

Egy körlingpálya, egy kézműves sörüzem,
minden, ami eddig nem volt.
A hatalom azt hiszi, hogy aki nem akar
tőle valamit, az már nem is létezik.
A kis hatalmak jól elvannak a nagy
hatalmak nélkül. Kimaxolják magukat,
csak éppen nem oda, ahová a nagyok.
Nekünk a kisebb zsarnokokat kell
leszerelnünk, mert olyanok ők, mint a mérgezés.
Mindent elérnek, azokat a fagyzugokat is,
ahová nem érnek el a hókotrók.

Az ott meg... Egy kurva!
Vegye körül a megvetés töviskerítése.
Van benne valami a malacrózsaszín
punk csajokból. Az agónia teremtményei ők!
Olyan tinik, akikkel már elveszítetted
a kapcsolatod. Más életkor, más szubkultúra.
A kismamáknál vipera,
a babakocsikon akkorák a kerekek,
mint a terepjárókon. Minden megváltozott.

Sokan már a dress code-ból tudják,
ki milyen drogot nyom, akkor is, ha körülveszi
őket a vidéki peronok napfényes békéje.
De én nem a drogra vágytam, hanem arra,
hogy vágjanak be egy lángoló kazánba.
Nemrég váltam el.
A szemrehányások szanaszét hevernek bennem,
mint idegen szerszámok. És persze megviselt a válás.
Közel vagyok hozzá, mint az élettelen tárgyak
a maguk porához. Aztán gondoltam egyet...
Kezdenék valamit a nyakak köré tekeredő reménytelenséggel.
Kezdenék valamit a rendőrséggel.

■ **Poós Zoltán:** 1970-ben született Battonyán. 1992-ben jelent meg első kötete a Cserépfalvi gondozásában, majd hat verseskötetet, három regényt és több esszékötetet is publikált. 2002-ben Zelk Zoltán-díjat, 2012-ben Füst Milán-díjat kapott. Legutóbb a Kalligramnál az *Étvágy az imákra* című regénye jelent meg 2017-ben.